

Daniels bok - Nummer åttifire

Avsløringen av de fire generasjonene av laodikeisk adventisme: En reise gjennom bibelsk parallellisme og profetisk prøving

Jeff Pippenger

2024-02-17

Sannheten stadfestes ved to eller tre vitners vitnesbyrd, og anvendelsen av de fire vederstyggelighetene i Esekiel kapittel åtte som de fire generasjonene av laodikeisk adventisme har flere vitner. I tidligere artikler ble det påvist at de syv menighetene i Åpenbaringen kapittel to og tre ikke bare representerte det moderne Israels historie fra apostlenes tid og inntil verdens ende, men også at disse syv menighetene representerte det gamle Israels historie fra Moses' tid og inntil Kristi tid.

Menigheten i Efesos representerte både den tidlige kristne kirke, og også det gamle Israel fra Moses og frem til dommernes tid. Menigheten i Smyrna representerte forfølgelsens periode fra disiplenes tid og frem til den romerske keiser Konstantin, og også dommertiden, da hver mann gjorde det som var rett i sine egne øyne. Menigheten i Pergamon representerte kompromissets periode fra Konstantin og frem til pavedømmet i 538, men også den perioden da det gamle Israel forkastet Gud og valgte en konge, og stadig inngikk kompromiss med de hedenske rikene de var omgitt av. Den fjerde menighet, Tyatira, representert ved Jesabel, er perioden med pavelig herredømme fra år 538 og frem til 1798, og også det gamle Israels syttiårige fangenskap i Babylon.

Disse fire menighetene representerer også adventismens fire generasjoner, og gir et vitnesbyrd om anvendelsen av Esekiels fire vederstyggeligheter på de fire generasjonene. Opprøret i 1863 ble representert ved den første generasjonen av det gamle Israel, slik det er illustrert ved opprøret omkring Arons gullkalv. Den første generasjonen omfatter rådet gitt til menigheten i Efesos, som identifiserer at Guds folk hadde forlatt sin første kjærlighet og måtte omvende seg og vende tilbake til sin første kjærlighet. I 1863 ble den første kjærligheten, slik den er representert ved William Millers juveler (de grunnleggende sannhetene, særlig «de syv tider»), satt til side, og Guds folk ble formant til å vende tilbake.

Men jeg har dette imot deg, at du har forlatt din første kjærlighet. Kom derfor i hu hva du er falt fra, og omvend deg, og gjør de første gjerningene; ellers kommer jeg snart over deg og vil flytte din lysestake ut av dens sted, dersom du ikke omvender deg. Åpenbaringen 2:4, 5.

Millerittene hadde kjempet med den frafalne protestantismen, som Jeremia kalte «spotternes forsamling», og ventet tålmodig på at synet skulle komme, for når det kom, skulle det ikke slå feil. «Spotternes forsamling» var representert ved den gamle profeten som løy for profeten fra Juda, han som hadde framført refsen mot Jeroboams forfalskede gudsdyrkelse.

Jeg kjenner dine gjerninger, og ditt arbeid, og din tålmodighet, og hvordan du ikke kan tåle dem som er onde; og du har prøvd dem som sier at de er apostler, og ikke er det, og har funnet at de er løgnere. Og du har holdt ut, og du har tålmodighet, og for mitt navns skyld har du

arbeidet og ikke blitt trett. Åpenbaringen 2:2, 3.

Den andre menigheten, Smyrna, representerte forfølgelsens periode i den tidlige kristne kirke, som bestod av ekte martyrer og noen som pådro seg forfølgelse på grunn av mindre enn hellige motiver. Den representerte også dommertiden, da hver mann i det gamle Israel gjorde det som syntes rett i hans egne øyne. Opprørsgenerasjonen som begynte i 1888, innledet en periode med forfølgelse mot Profetiens Ånd, de utvalgte budbærere for timen og Den Hellige Ånd. Den innførte en periode da de gamle menn i laodikeisk adventisme valgte å gjøre det som syntes rett i deres egne øyne, slik det bevitnes av menn som Kellogg, Prescott og Daniells.

De få trofaste på den tiden skulle stå i dødelig åndelig kamp med en gruppe som hevdet at de var jøder, men ikke var det. Til tross for lederposisjonene tilhørte de Satans synagoge, slik Søster White vitnet om ved å identifisere at noen ble ledet «av engler som var blitt drevet ut av himmelen». De hevdet å være vise, men var dårer. Det ble ikke lagt noen fordømmelse på de vise i den tidsperioden, men gitt en oppmuntring til å være tro inntil døden. I 1915 var de siste ordene Søster White noen gang uttalte: «Jeg vet på hvem jeg tror», for hun hadde vært tro inntil døden.

Jeg kjenner dine gjerninger og din trengsel og din fattigdom, men du er rik; og jeg kjenner bespottelsen fra dem som sier at de er jøder, og ikke er det, men er Satans synagoge. Frykt ikke for noe av det du skal lide. Se, djevelen skal kaste noen av dere i fengsel, for at dere skal prøves; og dere skal ha trengsel i ti dager. Vær tro inntil døden, så vil jeg gi deg livets krone.
Åpenbaringen 2:9, 10.

Menigheten i Pergamon representerte kompromisset mellom sannhet og villfarelse, mellom hedenskap og kristendom, på keiser Konstantins tid, og også det kompromisset i det gamle Israel som fant sted under kongenes historie. Den representerte sammenblandingen av sannhet og villfarelse, som bare kan frembringe villfarelse. Den ble representert ved bibelkonferansen i 1919, hvor utgivelsen av boken «The Doctrine of Christ» ble frembrakt for å skape et adventbudskap som i større grad representerte det falske evangeliet til frafallene protestantisme. Det var i adventismens tredje generasjon at de store kompromissene med sannheten fant sted.

Det var i den generasjonen, med begynnelse i 1919, at kirken innledet det kompromisset som frembrakte Church Manual. Det var i den generasjonen, med begynnelse i 1919, at kirken innledet det kompromisset som krevde akkreditering både ved helseutdanningene og de religiøse skolene. Det var i den generasjonen at overgangen til de moderne, katolsk-baserte bibeloversettelsene ble innledet. Det var i denne historien at ledelsens vilje til å etablere forbindelser med regimer som åpent var antikristelige, kom til uttrykk.

Denne praksisen var blitt født i sin spede begynnelse under borgerkrigen, da det laodikeiske lederskapet etablerte et rettslig forhold til myndighetene i Amerikas forente stater for å oppnå et bedre utfall for de unge mennene i menigheten som skulle innkalles til den dødeligste krigen i amerikansk historie; den ble gjentatt ved utbruddet av den første verdenskrig, da Generalkonferansens president, A. G. Daniells, hadde kontakt med den tyske regjeringen og ga sin godkjenning til at Tyskland innkalte og tvang unge menn til å gjøre militærtjeneste, til å bære våpen og til å tilsidesette sabbaten. Denne handlingen fra Daniells' side førte til en adskillelse som

frembrakte de ulike utbrytergrenene av syvendedagsadventistenes reformbevegelse som eksisterer den dag i dag.

Det kompromisset fortsatte under Hitlers Nazi-Tyskland, og deretter med nasjonene som utgjorde Sovjetunionen, og det opprettholdes fremdeles i dag i regimer som Kina. Den tredje generasjonens kompromiss i sitt forhold til statskunst var blitt forbildet ved kompromisset hos Israels gamle konger og Konstantin, slik dette er symbolisert i menigheten i Pergamon. Denne perioden representerte også kompromisset i dens kirkelige styring med det falske evangeliet om fred og sikkerhet, representert ved Prescotts «The Doctrine of Christ».

Jeg vet om dine gjerninger, og hvor du bor, der hvor Satans trone er; og du holder fast ved mitt navn og har ikke fornektet min tro, heller ikke i de dager da Antipas var mitt trofaste vitne, han som ble drept hos dere, der hvor Satan bor. Men jeg har noen få ting imot deg, fordi du der har dem som holder fast ved Bileams lære, han som lærte Balak å legge en snare for Israels barn, så de skulle ete avgudsoffer og drive hor. Åpenbaringen 2:13, 14.

Utukten identifiserer General Conferences verk i å innordne seg etter nasjoner som Nazi-Tyskland og Sovjetunionen under påskudd av å opprettholde nødvendige arbeidsforhold til de korrupte regjeringene, samtidig som de så bort fra de trofaste i disse nasjonene som led forfølgelse under de ulike regimene de hadde sluttet seg til. Maten som var ofret til avguder, representerte den falske metodologien til frafallel protestantisme og katolisisme, som da var fast etablert ved den laodikeiske adventismens universiteter, og som hadde samtykket i å la seg styre av retningslinjene for frafalne metodologier, både i religion og helse.

Jesus illustrerte slutten på den tredje generasjonen slik han gjorde med begynnelsen, for han markerte ankomsten av den fjerde generasjonen med utgivelsen av boken Questions on Doctrine, utgitt i 1957, som fullt ut forkastet det primære frelsesskillet som finnes mellom sannheten og de villfarelsene som tilhører frafallel protestantisme og katolisisme. Boken har naturligvis flere vranglærdommer, men i det vesentlige lærer den at det er umulig å leve seirende i Kristus før et menneske blir mirakuløst forvandlet ved det annet komme. Boken markerte begynnelsen på den generasjonen der de tjuefem gamle menn skulle bøye seg ned for solen. De politiske og religiøse elementene som var nødvendige for å gjøre det mulig for den laodikeiske adventistkirken å godta søndagsdyrkelsen ved den snart kommende søndagsloven, var kommet.

Den fjerde styggedommen i Esekiel finner sted når de få trofaste i kapittel ni mottar et segl på sine panner, like før de ødeleggende englene begynner sitt verk. Synet begynner i vers én i kapittel åtte, på den femte dagen i den sjette måneden i det sjette året. Synet begynner dagen før fullbyrdelsen av dommen over dem som bøyer seg for solen, som er merket på pavemaktens autoritet, og tallet på hans navn er «666».

Arbeidet med beseglingen av de hundre og førtifire tusen begynte den 11. september 2001 med angrepet på dyret fra jorden, utført av Islams tredje vé. Dette angrepet gjorde folkene vrede og markerte den sene regns ankomst. Men den sene regn ville bare bli erkjent av dem som ville bli ledet tilbake til adventismens grunnvoller for å se at Islams tre véer er en grunnleggende sannhet. På dette tidspunkt ville de som ble ledet tilbake til de gamle stier, som Jeremia betegner som

«hvilen» (som er den sene regn), enten bli vektere som blåste i basunen om den tredje vé, eller de ville være dem som nektet å høre på basunens lyd, og dermed nektet å vandre på de gamle stier.

De ble deretter prøvd ved sin fars opprørs synd fra 1863. På nøyaktig det samme tidspunktet kom et budskap om Kristi rettferdighet, som er «rettferdiggjørelse ved tro i sannhet». Det var det laodikeiske budskap fra Jones og Waggoner, og det var Esekiels budskap til de døde, tørre ben som kom fra «de fire vinder», hvilke er et symbol på islam i det tredje ve (den «vrede hest» som søker å bryte løs). Disse trofaste få ble deretter prøvd ved sin fars opprørs synd fra 1888, idet den mektige engel i Åpenbaringen atten steg ned da de store bygninger i New York City ble styrtet ned, og Åpenbaringen kapittel atten, vers én til tre, ble oppfylt.

De ble deretter prøvd ved identifikasjonen av budskapet om den sene regn. Var den sene regn en manifestasjon av Guds kraft slik som i tidligere tidsaldre, eller hørte manifestasjonene av Guds kraft bare fortiden til? De trofaste få ble deretter prøvd ved sin fars opprør i 1919. Hvordan de trofaste få manøvrerer gjennom disse tre prøvene, avgjør om de vil motta Guds segl på sine panner, eller finne seg selv bøyende seg ned for solen sammen med de tjuefem eldste i laodikeisk adventisme.

Alle opprørene i de fire generasjonene av laodikeisk adventisme finner sitt motstykke i 11. september 2001. Denne datoen, som Jesaja identifiserte som «østvindens dag», markerer begynnelsen på beseglingstiden for de hundre og førtifire tusen, og beseglingstiden er et tidsrom. Slutten på tidsrommet er blitt illustrert ved begynnelsen, for Jesus illustrerer alltid enden på en ting ved begynnelsen på en ting. I de siste bevegelser i beseglingsprosessen blir prøvene som var fremstilt ved begynnelsen av tidsrommet, igjen gjentatt.

Den 11. september 2001 kom prøvene som ble mislykket av opprørerne i laodikeisk adventisme, slik de er fremstilt ved de fire vederstyggelighetene i Esekiel og ved de fire første menighetene i Åpenbaringen kapittel to og tre, og markerte begynnelsen på en prøvelsesprosess som fører enten til dyrets merke eller til Guds segl for dem som bekjenner seg til å være syvendedagsadventister.

Lederskapet i den laodikeiske adventismen er blitt fanget av sine egne bedragers rep, og det er så godt som umulig for dem å «gjenkjenne» en gjentakelse av manifestasjonen av Guds kraft slik den er framstilt ved tidligere reformatoriske bevegelser, deriblant reformbevegelsen som brakte adventismen til eksistens. De gamle menn spredte og tildekket læresetningene som er representert ved Millers juveler, med falske mynter og juveler. Skrinet til King James Bibelen er blitt henvist til tidene med arkaisk språk og erstattet med bibler på moderne språk, uttrykt i syndens menneskes terminologi.

Om noen av de gamle menn var villige til å overveie muligheten for at budskapet om sildigregnet ikke er et budskap om fred og sikkerhet, ville det være så godt som umulig for dem å erkjenne at manifestasjonene av Guds kraft i tidligere hellige historier er det som særskilt identifiserer beseglingen av de hundre og førtifire tusen. Enda vanskeligere for dem å erkjenne er det at de hellige historiene som mest direkte identifiserer beseglingen av de hundre og førtifire tusen, er de hellige historiene som oppfyller Malaki kapittel tre, for Malaki kapittel tre fastslår at det alltid finnes et bud som bereder veien for den plutselige ankomsten av Paktens Budbærer. Dette budet

ble fremstilt ved profeten Elia, som frimodig forkynte at det ikke skulle komme regn i hans historie, unntatt dersom det kom gjennom hans tjeneste.

Esekiels sytti eldste ville finne det latterlig å godta at deres påstand om å være Herrens tempel, var grunnløs, og i virkeligheten representerte påstanden til et folk som ble forbigått, slik vingården ble gitt til dem som bærer frukter verdige vingården. Budskapet i det tredje Ve, budbæreren som bereder veien, vingårdens sang, vitner alle mot de tradisjoner og skikker som de hadde satt sin lit til, og utgjør et nesten uoverstigelig hinder for å erkjenne senregnet.

Avslutningen av beseglingen av de ett hundre og førtifire tusen åpenbarer de samme prøver for dem som har hevdet å «erkjenne» Islams rolle i det tredje Ve. Den «tiltagende kunnskap» som satte Millerittenes bevegelse i gang, begynte ved slutten av «syv tider» i 1798. Den «tiltagende kunnskap» som satte de ett hundre og førtifire tusens bevegelse i gang, begynte ved slutten av en symbolsk «syv tider» (ett hundre og tjueseks år) i 1989. I løpet av disse ett hundre og tjueseks år med tiltagende frafall har laodikeisk adventisme nådd sin fjerde og siste generasjon.

Det er i tredje og fjerde slektsledd at et folk eller en nasjon fyller sitt prøvetidsbeger, og den tiden er nå kommet. «Kunnskapens vekst» fra Daniels bok, som er fremstilt ved elven Hiddekel, er også den kunnskapen som økes når Jesu Kristi åpenbaring blir avforseglet like før nådetiden avsluttes.

Vi vil ta for oss de tre siste kapitlene i Daniels bok i den neste artikkelen.

«De dager nærmer seg hastig da det vil bli stor rådvillhet og forvirring. Satan, kledd i engelske klær, vil om mulig bedra selv de utvalgte. Det vil være mange guder og mange herrer. Enhver lærdomsvind vil blåse. De som har ytt «vitenskapen, som feilaktig kalles slik», den høyeste hyllest, vil da ikke være lederne. De som har satt sin lit til forstand, genialitet eller talent, vil da ikke stå i spissen for rekkene. De holdt ikke tritt med lyset. De som har vist seg troløse, vil da ikke bli betrodd hjorden. I det siste høytidelige verk vil få store menn være engasjert. De er selvtilstrekkelige, uavhengige av Gud, og Han kan ikke bruke dem. Herren har trofaste tjenere, som i rystelsens og prøvelsens tid vil bli ført fram for synet. Det finnes dyrebare sjeler som nå er skjult, og som ikke har bøyd kne for Ba'al. De har ikke hatt det lyset som har skint i en konsentrert glans over dere. Men det kan være at den rene klarhet i en ekte kristelig karakter vil bli åpenbart under et røft og lite innbydende ytre. Om dagen ser vi opp mot himmelen, men vi ser ikke stjernene. De er der, festet på himmelhvelvingen, men øyet kan ikke skjelne dem. Om natten ser vi deres ekte glans.» Testimonies, bind 5, 80, 81.